

ကုမ္ပဏီတစ်ခု

မင်းသိင်္ခ

မွှေးပင်မွှေးငြား ပန်းစကား

ဒုတိယအကြိမ်

မွှေးပင်မွှေးငြား ပန်းစကား

လေး

09 420040335

ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း၏ အမှာ စာ

ဝမ်းနည်းမှတ်တမ်း

မြန်မာစာပေလောကသမဂ္ဂ၊ ဗေဒင်လက္ခဏာ၊ နက္ခတ္တဘာသာရပ် ဌာ သူမတူအောင် ထူးချွန်လှစွာသော အဘဆရာကြီး မင်းသိင်္ခသည် အ သက်(၇၀) ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်းကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ပြည်လမ်းပေါ်ရှိ သုခ ကမ္ဘာအထူးကု ဆေးခန်းကြီးတွင် (၁-၈-၂၀၀၈) သောကြာနေ့ နံနက်(၆: ၀၂) နာရီက သူချစ်သော စာပေလောက၊ ဗေဒင်လောကနှင့် အသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခုလုံးအား ကျောခိုင်းသွားခဲ့ပါပြီ။

အဘဆရာကြီး မင်းသိင်္ခ၏ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်ကလာပ်အား (၅ -၈-၂၀၀၈) အင်္ဂါနေ့ နံနက် (၁၁:၀၀) နာရီ၌ ရေဝေးသုသာန်တွင် ကောင်းမွန်စွာ ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ် ပြီးစီးခဲ့ပါသည်။

ကျေးဇူးရှင် အဘဆရာကြီး မင်းသိင်္ခ ကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက် ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်သည် နှင့်အမျှ အထူးပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါကြောင်း ဝမ်းနည်းမှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

အမှတ် - ၁၁၁၊ (ပ)ထပ်၊ ၃-လမ်း(လယ်)၊

မြို့တော်ခန်းမအနီး၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၀၁ ၂၅၃၅၁၉။

နိဒါန်း

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဂျိမ်းဟီလတန် (Jame Hiton) ဆိုသည့် အမေရိကန်နိုင်ငံသား ခံယူထားသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ ‘ပျောက်ဆုံးနေသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း’ (Lost Horizon) ဆိုသည့် ဇာတ်သွားကို သဘောကျခဲ့မိလေ၏။

သို့ရာတွင် နှစ်များကြာသောအခါ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့၏။ တစ်ခါက ဆရာမောင်ကျောက်တိုင်က ဆရာမောင်ထွန်းသူ ဘာသာပြန်သော (ပထမအကြိမ်) ရှန်ဂရီလာဘာသာပြန် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ရှုခဲ့၏။

ရှန်ဂရီလာဆိုသော ဒေသကိုလည်း သွားရောက်လိုစိတ်များတဖွားဖွားပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ အမှန်စင်စစ် ရှန်ဂရီလာဆိုသော ဒေသမှာ တရုတ်နိုင်ငံ၊ ယူနန်ပြည်နယ် အနောက်ဘက်ရှိ တိဗက်တိုင်းရင်းသားကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးဒေသခွဲ ကျူတီယန်ခရိုင်ကို ရှန်ဂရီလာခရိုင်အဖြစ် အမည်ပြောင်းလိုက်သည် ဟု ဆောင်းပါးတစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။ ။

(၉)နှစ်တိုင်တိုင် ပညာရှင်များ ၊ ပါရဂူများက ‘လော့စ်ဟော်ရဇင်’ ဝတ္ထုထဲက ရှန်ဂရီလာကို သုတေသနပြုလုပ်ခဲ့ပြီး ကျူတီယန်ခရိုင်ပဲဟု အတိအကျ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုဒေသတွင် တောင်ပေါ်ရေကန်များ ၊ ထင်ရှားသော တောင်ကြား

ဒေသများ ၊ ရှေးကျသော သစ်တောများ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ ထိုဒေသကို ကျွန်ုပ်တို့သည် လွန်စွာမှ စိတ်ဝင်စား၏။ ဆရာ မောင်ထွန်းသူ၏ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးနောက် ပို၍ ပင် သွားချင်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှန်ဂရီလာသို့ သွားနိုင်ရန် လေ့လာစုံစမ်းရလေတော့၏။

ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စုံစမ်းသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ခရီးသည် တင်ကားတစ်စီးကို စကားပြန်နှင့်တကွ ငှားရမ်းခဲ့ပြီးနောက် ရှန်ဂရီလာဒေသသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာတွင် ရှန်ဂရီလာသို့ရောက်ခါနီး ကီလိုမီတာ ၅၀ ကျော်ကျော်လောက်အလိုတွင် ‘ဂျင်ရှာမြစ်’၏ နံဘေး၊ ‘ကျားခုန်တောင်ကြား’ဆိုသော တောင်ကြားဒေသဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည် ။ ထိုတောင်ကြားဒေသမှာ မြစ်၏ နံဘေးတွင် သေသပ် သပ်ရပ်စွာ ဆောက်တည်ထားသော တိုက်အဆောက်အဦများ ဖြင့် သိပ်သိပ်သည်းသည်း လှလှပပရှိသည့် မြို့ကလေးတစ်မြို့ပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သည် ဂျင်ရှာမြစ်တစ်ဖက်တွင် ရှိသော စားသောက်ဆိုင်တွင် ဝင်၍ နံနက်စာထမင်းကို စားကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့်အစားအသောက်ကို စားရသည် ဖြစ်စေ လက်ဖက်ရည် မသောက်ရလျှင် မကျေနပ်သောကြောင့် စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်၍ မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းကို တံတားမှ ဖြတ်၍ ကူးလေ၏။ ကူးပြီးသည် နှင့် စတိုးဆိုင်ကလေးများကို တွေ့ရလေ၏။ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ရှေ့သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ‘ဂျော့ရှ်တိုက်ဂါး’(Gorged Tiger Cafe) ဟု ရေးထားသော အင်္ဂလိပ်စာကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုဆိုင်းဘုတ်အောက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ဂါ

ဝန်ဝတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ရှားရှားပါးပါး တွေ့မြင်ရလေတော့
၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမျိုးသမီး၏ အနီးသို့ ခပ်သွက်သွက်ကပ်၍ သွား၏
။ ထို့နောက် ထိုအမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်ရာ
အနောက်တိုင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို သတိပြုမိလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ‘မည်သည့်လူမျိုးဖြစ်သနည်း’ ဟု စုံစမ်းကြ
ည့်ရာ ‘ဩစတြေးလျန်’ အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့၏။

“ထိုလူအားလုံးကို လက်ဖက်ရည် ရောင်းနိုင်ပါသလား” ဟု မေးရာ
၎င်းက...

“ရောင်းနိုင်ပါသည် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီမှာ ၍ သော
က်ကြလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ ဩစတြေးလျအမျိုးသမီးက ဒီလောက်ခေါင်တဲ့
တောကြီးထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ၎င်းက...

“တိဗက်အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ရောက်နေတာ
ပါ”

ဟု ပြောပြလေ၏။ ၎င်းအမျိုးသမီးသည် လွန်စွာမှ ဖော်ရွေလှ၏။

“ရှန်ဂရီလာရောက်ရင် အန်ကယ်တို့ အားလုံး တိဗက်မိသားစုတွေအိ
မ်ကို သွားရောက်လည်ပတ်ကြပါ။ အဲဒီမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ
အများကြီးတွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ရွှေအမိုးနဲ့ လားမားဘုန်းတော်ကြီး

ကျောင်းကြီးကိုလည်း ရောက်အောင်သွားကြပါ။ မြက်ခင်းအစိမ်းတွေမှ
နွားနောက်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ တစ်ခါစီးမှ ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်လော
က်ပဲ ပေးရတာ။ ဝင်ပြီးစီးဖြစ်အောင် စီးခဲ့ကြပါ။ ရှန်ဂရီလာအမှတ်တရ
ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေကိုလည်း ဝယ်ခဲ့ပါ
။ အန်ကယ်တို့ လည်း စကားပြန်ပါတာပဲ။ ရှန်ဂရီလာက ဇာတ်လမ်းတွေ
လည်း နားထောင်ခဲ့ပေါ့။ အထူးသဖြင့်ကတော့ နွားနောက်သားရေနဲ့ ချူ
ပ်ထားတဲ့ ဦးထုပ်တစ်လုံးဝယ်ပြီး ဆောင်းလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့”

ဟု ၎င်းအမျိုးသမီးက ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဩစတြေးလျ အမျိုးသမီးနှင့် စကားပြောတည့်လျက်
ရှိသည့် သူထံမှ ရှန်ဂရီလာနှင့် ပတ်သက်သော သဲလွန်စ အချို့ရခဲ့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ရှန်ဂရီလာသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထို
ခရီးမှ အပြန်တွင် ရှန်ဂရီလာနှင့် ပတ်သက်သော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို
ရေးလိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လျက်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ရှန်ဂရီလာသို့ သွားရန်ဖြစ်ရန်ကူညီခဲ့သော မိ
တ်ဆွေများ အတွက် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ၌ လက်ဆောင်တစ်ခု သယ်လာခဲ့
လေ၏။ ထိုလက်ဆောင်မှာ ယခုဖော်ပြလတ္တံ့သော ‘မွှေးပင်မွှေးငြား ဝန်
ခံစကား’ ဟူသော ဝတ္ထုပင်ဖြစ်လေတော့သတည်း။

မင်းသိင်္ခ

ဆရာမင်းသိမ် နှင့် ရှန်ဂိုလာ ခရီးဖော်များ

*

အခန်း(၁) စလင်းမြို့က ကလေးတစ်ယောက်

တစ်ခါက စလင်းမြို့ဈေးအနီးတွင် ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ရှိ၏။ ထိုကုန်ခြောက်ဆိုင်ကလေးမှာ ကိုနီနှင့် မဝါးဆိုသူတို့ ပိုင်ကြ၏။

၎င်းတို့ လင်မယားသည် လင်တစ်ထမ်း၊ မယားတစ်ရွက် ဆိုသကဲ့သို့ တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်ကြ၏။ ကိုနီသည် ကုန်ခြောက်ရောင်းသည့်အခါ ရောင်း၏။

သို့ရာတွင် ဆိုင်တွင် မဝါးနှင့်ထားခဲ့ပြီး ၎င်းကမူ တစ်ခါတစ်ရံ ထိပေါက်စဉ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ သင်္ကြန်စာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ အဝတ်ဖြင့် ချုပ်ထားသော ကလေးဦးထုပ်၊ သင်္ကြန်ကျခါနီး အချိန်များ တွင် သံဖြူဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ရေပြတ်စသည် ဖြင့် ပေါ်ပင်ပစ္စည်းကလေးများကို ပွေ့ပိုက်၍ ဈေးဝတွင် ရောင်းလေ့ရှိသည် က များ လေ၏။

ထိုပစ္စည်းကလေးများ သည် အမြင်အားဖြင့် သေးဖွဲသကဲ့သို့ရှိသော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ‘အမြတ်ကြမ်း’ သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုနီနှင့် မဝါးတို့ သည် အိမ်ထောင်ကျပြီး များ မကြာမီ၌ပင် ‘ဈေးမ’ ဟု ခေါ်သည့် ရပ်ကွက်တွင် မြေကွက်တစ်ကွက် ဝယ်ယူ၍ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်နိုင်ခဲ့လေ၏။

ရပ်ကွက်ထိပ်ရှိ ဦးကိတ္တိကျောင်းသို့လည်း လပြည့်လကွယ် နေ့တိုင်း ဆွမ်းဟင်း မှန်မှန်ပို့နိုင်ခဲ့လေ၏။

တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ၎င်းတို့ တွင် သားကလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့လေ၏။

ထိုကလေးအား ကင်ပွန်းတပ်ရာတွင် ပုစွန်ခြောက်ထောင်းကြော်နှင့် ပြည်ပန်းညိုဟင်းချိုချက်ဖြင့် ကျွေးမွေးစည့်ခံခဲ့လေ၏။

ရပ်ရွာမှ လူကြီးများက ကင်ပွန်းတပ်ရာ အမည်အမျိုးမျိုးကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြလေ၏။

ရွာသူကြီးဖြစ်သူ ဦးထွန်းရှိန်က 'ကြက်သွန်ဖြူဥတစ်လုံး' စုဆိုသာနည်းဖြင့် 'သန်းမောင်ဦး' ဟု အမည်မှ ည့်ခေါ်ရန် ပြောလေ၏။

ဦးကိုရင်ဆိုသူက ပဉ္စပွတ်၊ ဆပွတ်၊ အညွန့်နည်းဖြင့် 'လှမောင်အေး' ဟု မှ ည့်သင့်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ဦးတူးဆိုသူ ဘီအိုစီကိုယ်စလှယ်ကြီးက 'အရင်းမွေးနံ အဖျားခံမှ ည့်ရင် ပဉ္စပွတ်' ဆိုသော နည်းဖြင့် 'တင်လှ' ဟု မှ ည့်ရန် တိုက်တွန်း၏။

စာရေးကြီး ဦးစဘအေးကမူ 'အမည်ကိုမှန်စေ၊ နေရပ်ကို ဆန်းစေ' ဆိုသော နည်းဖြင့် 'တင်အောင်' ဟု သာ မှ ည့်သင့်ကြောင်း ပြောပြန်၏။

ဗေဒင်ဆရာ ဦးကြည်ကမူ မဟာဘုတ်နည်းအရ 'ရာမောင်' မှ ည့်ရမည်။ ဤသို့မမှ ည့်ပါက ကလေးတွင် ခိုက်နိုင်ကြောင်း အခြောက်အလှန်းများ ဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါတွင် ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည် ဒေါ်ချောက...

“အောင်မလေးတော် ကလေးတစ်ယောက် နာမည်ပေးတာများ ခက် နေလိုက်ကြတာ၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ပြီးမပြီးနိုင်ဘူး မောင်နီနဲ့ မိ ဝါးက မွေးတဲ့ ကလေးပဲဥစ္စာ ‘နီဝါး’လို့ ပေးလိုက်ပြီးရောပေါ့”

ဟု အော်ဟစ်၍ ပြောလိုက်ရာ ကလေး၏ ဖခင် ကိုနီသည် လွန်စွာသ ဘောကျသွားကာ...

“ဟာ... သိပ်ပြီးဟုတ်တာပေါ့ ဒေါ်ချောရယ်၊ နီဝါး...ဟား... ဟား... ဟား...သိပ်ပြီးကောင်းတယ်၊ ကျုပ်သားကလေးကို မောင်နီဝါးလို့ ခေါ်မ ယ့်”

ဟု အားရဝမ်းသာ ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဗေဒင်ဆရာ ဦးကြည်က...

“မောင်နီတို့ များကွာ၊ ရပ်ရွာလူကြီးတွေ၊ ဘီအိုစီကိုယ်စားလှယ်ကြီး တွေ၊ စာရေးကြီးတွေ၊ ငါလို ဗေဒင်ဆရာကြီးတွေပေးတဲ့ နာမည်ကျ တော့ အင်တင်တင်လုပ်နေတယ်၊ အနုပေးတဲ့ နာမည်ကျမှ သဘောခွေ သတဲ့ ကောင်းရော့ကွာ၊ ကလေးရေ မင်းအဖြစ်ကတော့ ဆိုးသကွာ”

ဟု နီမိတ်ဖတ် လိုက်လေတော့တည်း။

ရှန်ဂိုလာ အသွားလမ်းရှိ တရုတ်ပြည်၏ တစ်နေရာတွင်
မင်းသိင်္ခံ တံပိုးမှုတ်နေပုံ

*